

Když jsem nedávno na Zvířetníku psala pod rýmovacím článkem od šéfredaktorky Liky, že Desdášim Dýbu a co v tom případě používám v boji s ní, netušila jsem, jak si to zas obratem vyzkouším ☐. Choroba si mě čapla minulej pátek v práci, víkend na boj nestačil, takže v pondělí jsem po dlouhý době pokorně mazala k paní doktorce. Vzhledem k tomu, že tam nechodím moc často, musela jsem se v recepci potupně zeptat, kudy tudy ☐. Cestou zpátky jsem se u nás stavila ve vietnamský restauraci a jako vždycky když je mi takhle, si dala jejich skvělou polévku Pho-bo. Ta mi zpravidla vydatně pomáhá bojovat s doprovodnými projevy choroby. I tentokrát tak učinila, leč venku bylo po víkendový vichřici ještě furt víc než nepříjemno, takže než jsem došla dom, byly všechny zázračný účinky fuč. ☐

Doma mě přepadli dva ohaří nadšenci. Dala jsem je vyčůrat a pak už skončila v posteli. Předtím jsem se ještě vybavila protichorobným arzenálem v sestavě termoska, echinaceový kapky, citron, termofor, bylinky, a nejlepší přátelé - cibule a česnek. Do termosky naskládala bezinku, jitrocel a přihodila třezalku, pro její protizánětlivý schopnosti.

Jako vždycky, vypiju při chorobě hektolitry teplýho bylinkovýho čaje. Aby mi to nepřišlo furt stejný, mixuju je. Přihodím hluchavku, nebo šalvěj, nebo třeba list břízy a doplňuju pití magnézií. Kam se dá, tam nacpu cibuli a česnek. I proto je lepší zůstat doma ☐. No a na hrudní košíček, kde sídlí v ten moment vitriol položím teplýho Vaška ☐, neboli horkou vodou naplněnej termofor, kterej občas připlesknu i na hlavu, aby z ní vyhnal "du blbou dýbu". Ofenzivní boje doplňuju v týlu kapky z echinacei a sem tam na lžičce citron. JO A!! Vlastně já zapomněla!! Ještě taky sirup. Občas z pampelišky, občas z jitrocelu.

Aby mi ten boj šel lépe a radostněji, dochází mě dozorovat dvojice zdravotníků na mezinárodní úrovni. Když se nepřisápe flekatá germánská frakce, která se hodlá nasáčkovat do postele, přišmrdolí se maďarská frakce a nevím proč, pokaždý přinese pantoflel. Je-li pantofel odebrán s vysvětlením, že teď rozhodně vstávat nebudu a ani nemůžu, je vzápětí zpátky s druhým pantoflem do páru. A v očích výzvu. "CO JAKO BUDEM DĚLAT?? PŘECE TU NEBUDEŠ JEN TA ZBŮHDARMA LEŽET???" "Hele, budu, musím ležet a porazit bacila." " Hele jako vůbec nic nebudeš dělat?" " No nebudu." ... "Hm, tak jo, Tupofle koune, pod serveme se!" "JOOOOO!" a už to lítá obývacím. "VY-PAD-NĚ-TE! Sakrahergotcosemřekla!" a už to lítá kuchyní a předsíní!....."TAK A KLID, JEĎTE NA TY PELECHY, VO-BA!". Pro tentokrát uhájím pozice, abychom po nějaký době začali nanovo. Hájení vlastního klidu na lůžku mi rozproudí krev, pěkně se zpotím, vyplavím bacila a tak mi to léčení jde hezky od

ruky.

Abych od nich měla trochu pokoj, vezmu si do postele piškoty nalámaný na malinký kousky a trénuju (no to je nadnesený slovo, zkouším natrénovat bude výstižnější) pomalý a klidný braní pamlsků. Rumíček by sice trénoval nemusel, ale... jasně, přece ho nenechám stranou. Je to dobrá strategie, vždycky chvilinku trénujeme, pak řeknu "Taak končíme, hodní byli, šikovní a šup na pelíšky". To je na nějakou dobu saturuje a dají mi prostor na protibacilovou ofenzívu. Usnu jak špalek, protože bytem se rozhostilo ticho.

Probudíme mokrej šňupák v obličejí. Jo, jasně maďarská frakce se dala do pohybu. Ta germánská zvedne hlavu s otázkou v očích: "Už se zbudila? No konečně." No abych se nezbudila, když mi mejou xicht mokrou houbou! A když už jsem vzhůru ale... povolám do boje zase jednu z mocných zbraní. Vyrobím si domácí Pho-bo!!!. Vytáhnu z mrazáku čistej vývar, který se pomaličku na chalupě vařil asi sto let. Mrsknu ho na sporák do hrnce, vyštrachám rýžový nudle, nakrájím spoustu cibulky na jemný plátky. Koriandr sice nemám, ale... mám za oknem vzrostlou řeřichu! Co to zkusit s ní? A neudělala jsem vůbec špatně. Maso mi tam sice bude chybět, ale stejně moc nemám chuť, takže to neva. A když už čekám u sporáku a čekám, až se začne vývar vařit, procvičí si ten mezinárodní zdravotnickej personál dlouhodobej pobyt na pelišku. Je to sice statická zábava, ale aspoň nějaká zábava. A pak taky nesežrání všeho, co na zemi leží. A položím na zem kus krajíce od snídaň, co jsem nedojedla.

Rumíček je ten profesijounál, takže projde kolem jako primadona a s hlavou nastranu jasně dává najevo, že jeho nedostanu. "Výbornej, Rumíček, výbornej!" a kousek sýra putuje k němu. Talimůra přiletí ke krajíci, v poslední chvíli dobrzdí. A v poslední chvíli taky dobrzdí nejen svý tělo, ale taky sama sebe a odhodí se o půl metru zpátky. Hýkne a kouká, jestli koukám. "No koukám, koukám, Talinko! Seš šikovná, tumáš." Takhle si to stříhнем třikrát, než se mi to v těch pár minutách dovaří a já se můžu jít uplacírovat zpátky do postele. S vydatným čistým vývarem, kde je špetka citronu, hrstička řeřichy a nudle, který hřejou ještě půl hodiny poté, co je člověk sní a prohřejou mu tak celý útroby a spustí "du blbou dýbu".

A protože výroba domácího Pho-bo se osvědčila, letí večer do hrnce kus masa a pěkně pomalu se z něj vytváří další vývar. Na zítra.

Zas v posteli aneb chvála “Pho-bo”